

SMAAK

John Marsden, *Morgen toen de oorlog begon en in het holst van de nacht*

Mijn leukste boek is een serie boeken, waarvan ik de eerste twee delen heb. Allebei de boeken zijn heel spannend en je kunt je er helemaal in inleven. De schrijver beschrijft de omgeving zo goed dat ik het echt om me heen zie. Ik vond het mooi omdat ik maar door bleef lezen, ik kreeg er geen genoeg van. Het boek heeft rustige gedeeltes, als ze overleggen wat ze gaan doen. Dan is het best saai, maar dan toch ineens weer interessant. Even later gaan ze dan een actie doen en dan is het spannend en dan kom ik mijn stoel niet meer uit!

Wouter Swinkels, 14 jaar

Constantin Brancusi, *Eindeloze zuil*

Aan beeldhouwkunst dacht ik niet in eerste instantie toen ik mijn hersenen begon te pijnigen met de vraag wat ik nu echt mooi vind, wat mij werkelijk ontroert. Ik dacht aan *Lijmen* en *Het been* van Willem Elsschot waaruit mijn leraar Nederlands zo'n fraaie fragmenten voorlas ('Ze-ven-tig-dui-zend-ex-em-pla-ren [...] Je moest je zeventigduizendmaal dood schamen, de Mattos'), aan *The Catcher in the Rye* van J.D. Salinger, dat me op mijn tweeëntwintigste ontroerde op een wijze die ik niet eerder met literatuur had meegemaakt ('Don't ever tell anybody anything. If you do, you start missing everybody') en aan de heerlijk zwaar-moedige gedichten van J.C. Bloem ('En elk zijn is tot niet zijn geschapen'), maar uiteindelijk ben ik in mijn naspeuringen toch in gedachte blijven steken bij het werk *Eindeloze zuil* (1937) van de Roemeense beeldhouwer Constantin Brancusi (1876-1957). Dit werk benadert naar mijn smaak het dichtst een – in kunstfilosofische zin – subliem kunstwerk. 'Subliem' dus in de betekenis van mateloos, overweldigend, adembenemend, verlammend, het voorstellingsvermogen te boven gaand. In een boek gewijd aan de moderne beeldhouwkunst (William Tucker, *De taal van de beeldhouwkunst*) zag ik voor het allereerst afbeeldingen van deze zuil en het duizelde me. Een jaar later bezocht ik in Parijs het gereconstrueerde atelier van Brancusi, met daarin modellen voor het uiteindelijke, bijna dertig meter hoge werk – een regelmatige afwisseling van vijftien op elkaar geplaatste, gelijke geometrische vormen – dat zich bevindt in een parklandschap in de stad Tîrgu Jiu. En tot op heden heb ik de aanvechting om af te reizen naar Roemenië met het doel het werk in optima forma te aanschouwen steeds kunnen weerstaan door de angst een zeer dierbare ontroering afgenomen te worden.

Joris Bekkers, redacteur

Toon Tellegen, *Er ging geen dag voorbij*

Ik vind het boek heel leuk omdat als je het leest is het net of je het zelf hebt beleefd. Het is moeilijk om uit te leggen. Mijn vader heeft het een keer voorgelezen, maar ik snap het veel beter als ik het zelf lees. Het is leuk, omdat je meer gaat nadenken, niet alleen over het boek, maar ook in het algemeen.

Hannah Tullemans, 9 jaar

J.K. Rowling, *Harry Potter en de steen der wijzen*

Het mooiste stukje daaruit is als Harry met de reus, Hagrid, voor het eerst meegaat naar de toverschool. Dat is grappig, die grote man en Harry die nog niet weet wat hem allemaal te wachten staat.

Moad (jongen van Marokkaans-Spaanse afkomst), 12 jaar